

מי דיוק בפרטים?

פירסמתם ידיעה על הסדר הוצאות רכב וטלפון לעיתונאים (העולט הזה 1991) ש- כולה מלאה אידיוקים. בליכרון-הדברים בין האיגוד הארצי של עיתונאי ישראל לבין איגוד העיתונאים היזמיים נאמר: "מוסכם, כי מ-1.475 השתתפות בהוצאות-רכב לעיתונאים תהיה על-פי הוראות האוצר, אשר קובעות, כי נוסף לתשלום ההוצאות החודשיות הקבועות תהיה השתתפות ההנהלה לפי 41 אג/59 לכל קילומטר, לפי השימוש ברכב לצורכי עבודה. כן ישלמו ההנהלות לעיתונאים את ההוצאות הקבועות לפי הוראות האוצר. יישום הסכם ייעשה במו"מ ישיר בין ועד-המערכת והנהלה בכל עיתון בנפרד. העיתונאים המבקלים השתתפות חודשית קבועה בהוצאות הרכב, יקבלו לפי הוראות האוצר תוספת על-מי שניוני חרספת-היוק. ההשתתפות בהוצאות הטלפון תועלה בין 50%-20, לפי השימוש בטלפון לצורכי עבודה. חילוקידיעות במערכות בין הצדדים בגין הוצאות יובאו לדיון ולסיי כום בוועדה פריטטית של הנהלת איגוד העיתונאים היוזמים והאיגוד הארצי של עיתונאי ישראל."

לפי הסכם זה, שנעשה על-פי הוראות האוצר, ברור כי ההוצאות שישולמו בעד שימוש ברכב עיתונאי לצורכי עבודה הן 41 ו-59 אגורות, ואין בו זכר לתשלום של 64 אגורות. הוצאות לטלפון יגדלו בין 50%-20, ולא 50%, לכל, כפי שכתבתם. על כל הסכמים הללו ישולם מס, על-פי חוק הרפורמה. אשר לקרן-ההשתלמות לעיתונאים, נודה גם על בדיקת לפי אותם כללים של כל קרנות-ההשתלמות - לפי תקנות הקרנות והאוצר.

מאיר בדיקור, המרכז המיקצועי הארצי של איגוד עיתונאי ישראל, תל-אביב

ידיעה שהתפרסמה היתה נכונה. הקורא בדיקור לא פירט במכתבו כי נוסף על 41 אג' - 59 אג' עבור ק"מ לאי-רשום, ישולמו בין 360 ו-770 ל"י לחודש לפי מיספר הק"מ ברישום, ובנוסף כיוסו ההוצאות הקבועות. לפי הערכת העורך הכלכלי של העולם הזה, הסכומים הם לפי הידיעה המקורית.

שרירות-לב מינהלית

כאורה ישראלי, אני מרגיש חובה לעצמי להביא לתשומת-לב הציבור, שרירות-לב מינהלית מצד משרד ממשלתי, אשר פגעה בי מאד והעוללה לפני בעוד אורחים רבים. לפני כשנה התקבלתי לעבודה בבנק הדואר בירושלים. עבדתי שם ארבעה חודשים, שבהם השקעתי את מיטב יכולתי ואף גיליתי יחמה רבה. זו היתה דעת עמיתית-לעבודה, והיא ארשרה גם על-ידי מנהל-המחלקה, מר א. חוד, בחוות-דעתו לעזור-האמרכלות ציין, כי אני עובד בהצטיינות, והמליץ לאשר את מינוי הסופר כעבור יומיים, ללא כל תקלה שהיא בינינו, יום מר חוד מיכתב-פטריון אלי. שאלתי החוזרת-ונשנית לגבי סיבת הפיטורין, לא נענו - ואף עוזר-האמרכלות, מר נצח גרנר, סירב לקבלני לשיחה. פניתי למבקר-המדינה, וכעבור המישה חודשי-פיסול (1) נעניתי כי אני מוזמן לשוב לעבודתי, התקשרתי בחקיקה, אל סגן-מנהל הבנק, מר דרור, וכאן הסתבר: א. עדיין לא היה בסדר כל הסבר לפיטורין הבלתי-צפויים; ב. אני מתקבל כעובד חדש, ללא זכויות הוותק והדגרה שצברתי במשך חודשי-עבודתי; ג. אין כל ערובה שלא אפוטרו, שוב, ללא כל סיבה או הסבר.

כאשר ניסיתי לערער על תנאים אלה, הודיעני מר דרור כי אינו מוכן לקבלני לעבודה, או אף לשובה עמי יתר, חודתי ופגנתי למבקר-המדינה, ולאחר טיפול נוסף נעניתי, לאכזבתי, כי מנהל-הדואר צודק בכך שאינו מוכן לקבלני לעבודה. אני רואה בעול שנעשה לי תפקיד מסוי כן ביחסים שבין מוסדות המדינה לעובדי הציבור, מסתבר שעובד-ציבור מצטיין עלול למצוא עצמו מחוץ למישרתו, מסיבות שונות, שום קשר לרמת שירותו, ואשר אינו מוכן לנמקן. גורע מזה, מסתבר שאף פנייה למבקר-המדינה, שתפקידו להגן על זכויותיו של האזרח הנפגע, ולמנוע שחיתות במינהלי המדינה, הושבה ריקם - לאחר חודשי-עיכוב רבים ומייגעים. (כל המיסומים הנוגעים לפרשה מצויים ביד.)

עזרא ברור, ירושלים

השוטף של המיפלגות, ב-44% הציבור נרצח. הזעם התפרץ מכל עבר, ושמואל המיד עמד במצב קשה.

הדיוקמה של תמיר היתה זו: הוא היה זקוק מאד לפירסומת אישית, אך הוא לא רצה לשלם את המחיר עבורה. היה לו קל מאד להשיג פירסומת, אילו הכריז פשוט: אני לא אקבל את ההעלאה. אני מחזיר אותה לקופת-המדינה.

זה היה קל, אבל זה היה עולה כסף הרבה כסף. כי שארית-הפליטה של המרכז החופשי, שבה עושה תמיר כבהוך שלו, מקבלת כחצי מיליון לירות לשנה. אילו רצה להתחזר, היה צריך להחזיר למעלה ממאה אלף לירות. לזה לא היה לו חשק. (אגב: גם ישום סיעה אחרת בהכנסת, שיצאה חוצץ באונו העיתונאים נגד הר העלאה, לא מצאה לנכון להתחזר את הכסף. על מישקל "הרצחת וגם ירשת" אפשר לומר: הן ניסו לרכוש סופולריות על-ידי גינוי ההעלאה, ולקחו את הכסף.)

או איך משיגים פירסומת, מבלי להתחזר כסף? לאיש כמו תמיר אין בעיות. הוא פשוט, בזכר בכתבה של העולט הזה, וכך, בכומבאסטיות המפורקת האופיינית שלו, יצא תמיר בגילויים מרעישים: יש למפא"י רכוש. איזה רכוש? זה שהעולט הזה גילה אותה, לפני חצי שנה.

על פי שיטתנו, יחס תמיר את כל הגילויים לעצמו. "אנחנו גילינו", "אנחנו השפנו", "יחי אנחנו". כמה אנשים תמימים, ששכחו את פיר-סומי העולט הזה, אף התפתו להאמין לו, וברכוחו על המעשה החשוב. תמיר הרעיש עולמות, הגיש הצעות, מסר ראינות לעיתונאים, התכונן להופיע בטלוויזיה, היה גיבור הרדיו, בסך-הכל: דוגמה קלאסית של שרלא"י

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב נורדון 3, טלפון 243346-03. תאריך: 136. מען מברקי: "עולמפרם". מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אבינדר. הפצה: "גד"מ בע"מ". גרופות: "צינקהרפיה כספי" בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא קי

בסיסיים ביותר: על מה הוא מתלונן, בעצם, ובמה הוא רואה עצמו נפגע. השבוע הסיק שופט-השלום ישראל כרמל את המסקנה. הוא קיבל את טענות העולט הזה, בהחלטה מגומקת קבע, כי כתב-הקובלנה מנוסח בצורה כליכך לקוייה עד שאי-אפשר אף לתקן אותה בדרך רגילה. סיכום השופט: "אני מבטל בזה את הר קובלנה... הנימוק העיקרי להחלטתי הוא שזכותו של כל נאשם לדעת בבירור במה הוא מואשם." בזה נסתיים התעלול. רק שני עיתונים - ידיעות אחרונות וג'רוסלם פוסט - פירסמו ידיעה זו בהי-טטה הראויה. הארץ, שדויה על הגשת התביעה בכמה שורות, הודיע באותה צורה צנועה גם על ביטולה. דבר ועל המישור, שהודיעו בשימחה רבה על הגשת הר

מינהג יש בארץ: מגישים נגד עיתון תביעה על-פי חוק-לשון-הרע הר נודע-לשימצה, ומכריזים על כך בקול-י קולות. כאשר היא מוגשת נגד העולם הזה, מובטחת לזה כותרת גדולה בכל עיתון. כעבור זמן זורק השופט את התביעה החוצה, בתוספת כמה הערות עוקצניות על-חשבון המגיש. אבל אז אין כותרות שמנות, אין הכרזות בקול-י-קולות. כי מיקרה הטוב ביותר - כמה שורות נידחות. זהו תרגיל של פירסומת, שלא לומר - תעלול של פירסומת. השבוע נסתיים תעלול כזה של הח"כ המלחין-הזמר-המרקד, עקיבא נוף.

לפני חצי שנה בדיוק פירסם העולם הזה (1968) כתבה עובדתית של יוסי ינאי.

ובה פירט הנסיעות של חברי-הכנסת. נאמר כי חלק מהם נסעו על חשבון הר כנסת, חלק על חשבון הציבור בצורה אחרת, וחלק קטן (שווהה בפירוט) על חשבון הפרטי.

המטרה: להוכיח שרבים מן הח"כים מבלים חלק ניכר מזמנם בחו"ל, תחת שימלאו את תפקידם הפרלמנטרי. הכתבה גם הראתה כמה היה צריך כל אחד מן הח"כים לשלם, אילו היה עליו לשלם מחיר מלא עבור נסיעות אלה.

דווקא לגבי ח"כ נוף נאמר כי הוא לא נסע על חשבון הציבור. הוא נסע באופן פרטי. הוא נשא אשה עשירה, והוא יכול להרשות לעצמו לנסוע על-חשבון המשפחה. הדבר לא הפריע לו להציג את הנסיעה כשליחות לאומית חשובה ביותר. האומה האמריקאית, כך אפשר היה להתי-רשם, ציפתה בכליון-עיניים לדבריה-החוכמה העילאיים שהשמיע באוניה הגוגה-הידיעות הנערץ מבית שמואל תמיר.

אלא שנוף - שהוא רב-אמן של תעי-לוליי-פירסומת לטובת עצמו - ראה כי כתבה זו הודמנת גדולה להתפרסם, ואיך אפשר להתפרסם טוב יותר מאשר על-ידי הגשת תביעה פלילית נגד עורכי העולט הזה? יבואו העורכים לבית-המישפט, יעושו העיתונאים על המציאה, ויעמוד הח"כ הדגול במרכז ההתעניינות בכל כליה-התיקר שורת. אלא שהעניינים התגלגלו אחרת.

שלב א' דפס כראוי. התביעה הוגשה.

כמה עיתונים נתנו לכך פירסום רב. על המישור, למשל, כליכך התמינג לאידו של העולם הזה, שהוא הקדיש כותרת על שתי שורות על פני שני טורים, לידיעה המר-עישיה: "ח"כ נוף הגיש קובלנה פלילית נגד העולם הזה."

אבל לאחרי-מכן השתבש התהליך. עורכי העולט הזה לא הופיעו כלל כי בית-המישפט. במקומם הגיש עורך-הדין אמנון זכרונני כמה טענות טרומיות. בין השאר קבע, כי לא נאמרה בכתבה שום דיבה על נוף, ושהח"כ הנכבד משיים עצמו כאופטרופוס על כל שאר חברי-הכנסת, שהוזכרו בכתבה, ומתיימר לריב את ריבם. יתר על כן: בכמה דברים קצרים ור נוקבים, הוכיח זכרונני כי הפרלמנטר הר דגול, שהוא עורך-דין במיקצועו הרישמי, לא ידע אפילו כיצד מנסחים כהלכה כתב-קובלנה. בקובלנה שלו חסרו הפרטים הר

תעלומת נכסי תמיר

הכתבה ב"העולם הזה" (1964) מיום 23.4.75 שראלסטניו פוליטית

טאגיות פוליטיות, מפי האיש המטיף הגיי-נות ויושר לעולם כולו.

תביעה, לא מצאו לנכון לדווח לקוראיהם שהיא בוטלה. מעריב לא נזקק לעניין כלל.

אין עיננו צרה בשמואל תמיר. הוא זקוק לכל קורטוב של פירסומת שהוא יכול להשיג. בייאוש, אין בורדין באמצעים. נדמה כי תמיר הצליח סופית להמאס עצמו על כל ראשי הליכוד. אחרי שה מרכז-החופשי עצמו התרסק והתפלג ל-שניים, עושות כל שאר החטיבות הקטנות בליכוד ידאחת ומתכוננות להתאחד, כאשר המטרה היחידה הנראית-לעין היא לבודד את תמיר, שישאר מיניחטיבה לעומת שלוש חטיבות גדולות בליכוד. על רקע זה ברור, מדוע היה תמיר זקוק מייד לתעלול פירסומי כלשהו. הטיבע נאחו בקש, אפילו כשהו קש גנוב. השאלה היחידה המתעוררת בהקשר זה היא, איך זה מצליח תמיר, שוב ושוב, להשיג פירסומת כזה רבה לתעלוליו, מידי עיתונאים היודעים היטב את מהותם.

עקיבא נוף הוא רק מהדורתי-כיס של מורהו וגיבורו, י"כ שמואל תמיר. בכל ענייני פירסום-עצמי הוא רק מעין מיני-תמיר, או תמירון. השבוע הוכיח תמיר עצמו שוב עד כמה הוא עולה על תלמידו, שביגללו הוא פוצץ את המרכזי החופשי בשטח תעלול-הפירסומת, הוא עולה על נוף ללא-השוואה. הוא הירשה לעצמו תעלול-פירסומת ממדרגת ראשונה - שגם הוא קסור בשבועון זה.

לפני שיבעה חודשים, באפריל, פירסם העולט הזה (1964) חקירה גדולה, פרי עבודתו של יגאל לביב, תחת הכותרת "תעלומת ניכסי מפא"י". היה זה בשיאו של הוויכוח על ההלואות לקונסולידציה של חובות המיפלגות. העולט הזה מסר אז לציבור דו"ח ראשון מסוגו על רכוש מיסלגת-העבודה - ממה הוא מורכב, מי שולט בו, על שם מי הוא רשום, ועוד. היה זה דו"ח פוקה-עיניים, והוא מסר את כל המידע הרלוונטי. בינתיים צץ עניין חדש: ההעלאה הר שערורייתית של שיעורי המימון הממלכתי

לפני חצי שנה